

Elvina

Élt egyszer egy tündér, Elvina, aki a karácsony tündére volt. Minden decemberben útra kelt, hogy boldoggá tegye az embereket az ünnepek alatt.

A feladata majdnem olyan fontos volt, mint a Mikulásé. Habár a Mikulás hozta az ajándékokat, Elvina feladata volt a fenyőfák felkészítése az ünnepre.

Igen, a karácsonyfák nem egyszerű fenyőfák. A karácsonyfának szánt örökzöldek mind a varázserdőben cseperednek. És Elvina feladata az, hogy csodálatos fát varázsoljon belőlük, amit szívesen állítasz ki a nappaliba, és díszíted fel csillogó fényfüzérrel.

Az emberek világában kevesen láttak valaha igazi tündért, de például azok a favágók, akik a karácsonyi fenyőfát viszik a piacra árulni, vagy a virágárusok, akik azt a sok, szép, illatos virágot árulják a boltokban, amiket valójában a július tündére tesz olyan káprázatosná, mind rendszeresen találkoznak velük.

Tavaly történt talán, amikor épp az éves Ízesítsd a zserbót! körútjára indult, hogy meglátott egy síró kislányt az egyik havas padon, aki csupán egy almát szorongatott. A faluban javában zajlott az adventi vásár, a kislány nem volt messze, néha félve arrafelé nézett. Elvina sejtette, hogy a kislány elveszhetett a nagy felfordulásban. Nem akarta megijeszteni, így halkán mellérepült, elbújt egy oszlop mögé, és onnan kérdezte:

- Mi baj, kislány?

A lány meglepődve körbenézett, keresve a hang forrását. Elvina félt előbújni, ugyanis szabályba ütköző volt akárkinek felfedni magukat. Így az oszlop mögötti rejtekéből figyelte a síró kislányt. Ő viszont nem válaszolt, ugyanis nem látta, hogy kihez kéne szólania. A környéken egy lélek se járt. Mindenki a vásárban volt. Elvina újra próbálkozott:

- Miért sírsz ily szomorúan?

A kislány újra körülnézett, és már nem csak meglepődött, hanem ijedt arckifejezés is kiült az arcára. Még hangosabb zokogásban tört ki.

- Ki van itt? – kérdezte elcsukló hangon.

Elvinának mit volt mit tenni, ki kellett jönnie az oszlop mögül, hogy a kislány végre lássa a hanghoz tartozó testet is. Csakhogy az ő teste merőben eltért a kislány által megszokott testektől. Elvina teste alig tíz centiméter volt, amihez két apró szárny társult. A haja tűzpiros, a ruhája pedig fenyő zöld. De a kislány nem ijedt meg a látványtól. Épp ellenkezőleg. Sírás helyett egy hatalmas mosoly terült szét az arcán. Elvina még sosem találkozott kisgyerekekkel, így hát némileg őt is meglepte a reakció. A felnőttek az első találkozások alkalmával vagy sikítanak, vagy a szemüket dörzsölik, hátha képzeldnek. De a kislány minden volt, csak rémült nem.

- Elvina? – kérdezte széles mosollyal az arcán. – Te vagy az?

Most Elvinán volt a sor, hogy meglepődjön. Mégis honnan tudja ez a lány a nevét? Kérdését hangosan is feltette.

- Te nem ismeresz meg. – mutatott magára – De én vagyok az, Tiana.

Tiana volt Elvina nővére, aki Elvinához hasonlóan karácsonyi tündér volt, azonban pár évvel ezelőtt eltűnt. A tündérek sokszor tűnnek el, hiszen oly picik és védtelenek és az emberek világában még ily hosszú idő után is nehezen ismerik ki magukat.

Elvina hallott már mindenféle mendemondát a tündérek újjászületéséről, így az az ötlete támadt, hogy csak egy módon derítheti ki az igazságot.

- Mi a legkedvencebb közös kalandunk?
- Ez könnyű. – válaszolta a kislány. – Amikor mi segítettünk a Mikulásnak a faluban szétszórni az ajándékokat, mert az egyik manó megbetegedett. Életünk legcsodásabb karácsonya volt. Abban az évben a hóesést is gyönyörűen oldottuk meg.

Ebben a pillanatban Elvina minden kételye elszállt.

- De mégis hogyan? – tette fel az első kérdést, ami eszébe jutott.
És akkor Tiana mindent elmesélt.

Minden tündér kizárólag a saját idejében ölt testet, csakis akkor, minden évben. Te három napot élsz csupán, karácsonykor. Igaz, csodálatos az a sok boldog arc, amikor leesik az első hó, a jégvirágok az ablakon, az a rengeteg dísz és ajándék. Semmire nem cseréltem volna. De amint elmúlik a karácsony, mi visszavonulunk az erdőbe, és dermedten várjuk a következő évet. Minden tündér, élete során csupán egyszer találkozik gyermekkel, és minden gyermek csupán egyszer tündérral. És egyikük sem emlékszik rá, de mégis mindketten. Amikor én találkoztam a gyermekkel, ő már tündérként átesett a találkozáson, és ő mondta el nekem, hogy miről van szó. Pont úgy, ahogy én most neked. Ez a gyermek, Becky, én vagyok, de mégsem. Ő nem fog emlékezni erre a beszélgetésre, csak azt fogja érezni, hogy valami megváltozott benne. Már nem fog úgy hinni a csodákban, mint előtte. És az én dolgom az, hogy megpróbáljam tartani benne a hitet, ameddig csak tudom. Te pedig, drága húgocskám ma éjjel újjászületsz emberként.

Elvina hirtelen megértette, hogy mit kell tennie.

Tiana arckifejezése megváltozott. Már nem látta a kislány szemében a nővére tekintetét. Becky csodálkozó pillantását látta maga előtt. A kislány szája újra sírásra görbült, majd körülnézett, és meglátta Elvinát.

- Szia. Te egy tündér vagy? – kérdezte a kislány álmosan. – Elvesztettem a szüleimet.
- Majd én segítek – válaszolta Elvina, és beröppent a kislány kabátzsebébe.

Elvezette Becky-t a vásárba, ott pedig az egyik árus hölgy, és a hangosbemondó segítségével néhány perc múlva már a szülei ölelő karjaiban volt. Elvina pedig eltűnt. De nem örökre.